

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 10.

Femte Sæssion.

14de Møde.

Fredagen den 28. October.

(Fortf.)

Indenrigsministeren: Ja, det kan jeg forsikre den ærede Landstthingsmand, at Regjeringen ingenlunde vil være istand til at forelægge den omhandlede Lov inden 8 Dage. Inden hvilket Tidsrum det kan skee, veed jeg ikke; men jeg troer ikke, det vil være nogen umaadelig lang Tid; jeg troer, det vil skee endnu saa betimelig, at, naar det ærede Thing iøvrigt vil see sig istand til at have en Dom over disse Forhold, det da vil kunne faae Sagen behandlet i denne Sæssion; men det er Noget; jeg ikke tør indlade mig paa at sige med Bestemthed, det staaer ikke i min Magt. Jeg ønsker Sagen fremmet saa hurtigt som muligt; men jeg ønsker den ogsaa fremmet med rigtigt Overlæg, og jeg kan aldeles ikke lægge mindste Vægt paa saa almindelige Talemaader som dem, der ere blevne anførte, om at Island skeer Uret, og at Island strax skal have en saadan Lov som den omhandlede. Jeg er overbevist om, at Saadant ikke vil fremkomme fra Noget, der har gjort sig fortrolig med Forholdene.

Kirk: Ja, jeg kan kun beklage, at den høitærede Indenrigsminister ikke vil udtale sig bestemtere, efterat jeg tilfulde har godtgjort, at Sagen er bleven tilstrækkelig forberedt, og, hvis den høitærede Indenrigsminister og det høitærede Thing ønsker Dplysning om de mange forskjellige indhentede Betænkninger og Erklæringer, som i den islandske Sag ere blevne afgivne, skal jeg gjerne give Dplysning derom; men det hører ikke til det Spørgsmaal, jeg har tilladt mig at stille. Jeg beklager meget, at den samme Regjering, som i

forrige Sæssions andet Affnit forelagde Landstthinget et Lovforslag vedrørende Skibsfarten og Handelen paa Island i uforandret Skikkelse saaledes, som det i første Affnit af Sæssionen var fremlagt, — at den samme Minister, efter i forrige Sæssions andet Affnit at have forelagt Landstthinget dette Forslag, som jeg her holder i min Haand, siden har forandret sin Mening og nu finder, at det er absolut nødvendigt, at en Commission, og rimeligvis en stabil Commission efter hans Udtalelse — thi „formeentlig“ og alt Sligt befatter jeg mig ikke med — skal drøfte Sagen. En bestemt Udtalelse er og bliver det Rette, det vil altsaa sige en Erklæring om, hvorvidt Regjeringen hylder de samme Principer, som den i dette Lovudkast har udtalt, at Island har et retfærdigt Krav paa Frihed, ja endog uindskrænket Frihed, som Generaltoldkammeret har erklæret, med Hensyn til Handel og Skibsfart. Finder Regjeringen, at der endnu skal hvile Baaud paa Island, kunde det jo forandres i Lovforslaget; men ialtsald vil jeg tillade mig at erklære, at i den Skikkelse, hvori Lovforslaget blev forelagt, kunde det ikke komme frem. Der var en heel Deel at forandre deri, — det er afgjort vist, — men i hvilken Retning? Ikke for at indskrænke, men for at udvide Friheden, for at give Islanderne løs Tøile, saa at de kunde arbejde sig frem fra den Trældom, hvori de have levet i den lange Tid. Det var Udvalgets Hensigt, og det haaber jeg vilde have fundet Indgang her i Thinget. Der er vistnok mange Forhold, som der bør tages Hensyn til, — det nægter jeg ikke, — men nu har denne Sag svævet i saamange Aar, og den har været forberedet i den Grad, at Enhver vidste, at den vilde komme frem. Alle vidste